

Sygn. akt XV Ca 788/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XV Wydziale Cywilnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Michał Wysocki

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 3 lipca 2015 roku,

sprawy z powództwa Syndyka Masy Upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości układowej w K.

przeciwko P. A.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 5 lutego 2015r.,

sygn. akt IX C 1852/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 540,75zł (pięćset czterdzieści złotych siedemdziesiąt pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 stycznia 2013r. do dnia zapłaty,

2. w pozostałej części oddala powództwo,

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 227zł z tytułu zwrotu kosztów procesu,

I. w pozostałej części oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 120 zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Michał Wysocki

Sygn. akt XV Ca 788/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 lutego 2015r. (sygn. IX C 1852/14) Sąd Rejonowy Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w K. przeciwko P. A. o zapłatę, oddalił powództwo.

Wydając powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uległ uszkodzeniu w wyniku

zdarzenia drogowego do jakiego doszło w dniu 11 listopada 2011r. Sprawcą kolizji był J. L.. W wyniku zdarzenia uszkodzeniu uległ tył w/w pojazdu, w szczególności tylni zderzak. Uszkodzonym samochodem dysponował P. A.. W chwili wypadku samochód S. pozostawał ubezpieczony w zakresie (...) w (...) S.A. Natomiast samochód sprawcy pozostawał ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) (...) S.A. Przedmiotową szkodę likwidowano w ramach (...) pozwanego i zarejestrowano pod numerem PL (...).

W dniu 17 listopada 2011r. P. A. zlecił powodowi przeprowadzenie naprawy samochodu S. (...).

Pismem z dnia 17 listopada 2011r. pozwany upoważnił (...) S.A. w P. na podstawie art. 921¹ kc do wypłaty na rzecz powoda należnego mu odszkodowania w ramach szkody numer PL (...) z dnia 11 listopada 2011r. likwidowanej przez (...) S.A. w ramach ubezpieczenia (...)

Powód dokonał naprawy, a pozwany po naprawie odebrał przedmiotowy samochód.

Powód sporządził kalkulację kosztów naprawy numer (...) z dnia 29 listopada 2011r., w której koszt naprawy wspomnianego samochodu w ramach likwidacji szkody nr (...) wycenił na kwotę 5.536,08zł brutto (4.500,88zł netto).

(...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. obciążył P. A. kwotą 5.474,02zł brutto wynikającą z faktury VAT nr (...) z dnia 29 listopada 2011r. z terminem płatności wyznaczonym na dzień 13 grudnia 2011r. W fakturze wyszczególniono następujące usługi: lakierowanie i robociznę blacharską o łącznej wartości 2.930,08zł brutto oraz pozostałe usługi o łącznej wartości 2.543,94zł w tym wskazano, iż faktura obejmuje: drzwi tylne, folię, klamkę, listwę, listwę drzwi przednich prawych, listwę drzwi tylnych prawych, normalia oraz uszczelkę drzwi.

Pismem z dnia 13 czerwca 2012r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 3.519,23zł.

W dniu 19 grudnia 2012r. powód wygenerował dokument zatytułowany „(...) (...)” określający saldo pozwanego, z którego wynikało, iż powodowi przysługuje wobec pozwanego należność w kwocie 540,75zł.

W dniu 31 lipca 2013r. powód wygenerował dokument (wydruk) zatytułowany „(...)” obciążający pozwanego na wskazaną wyżej kwotę

540,75zł.

Postanowieniem z dnia 27 lutego 2013r. w sprawie X GU (...) Sąd Rejonowy (...) w K. ogłosił upadłość obejmującą likwidację majątku dłużnika (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., wpisanej do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod nr KRS (...).

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Rejonowy dokonał następujących rozważań prawnych:

Wniesionym w niniejszej sprawie pozwem powód domagał się od pozwanego zapłaty kwoty 540,74zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 grudnia 2011r. do dnia zapłaty i kosztami procesu w oparciu o zlecenie dokonania naprawy jakiego miał mu udzielić P. A.. Powód twierdził, iż wykonał na rzecz pozwanego odpłatną usługę, za którą nie otrzymał wynagrodzenia w kwocie objętej żądaniem pozwu. Podnosił, iż należność za wykonane na rzecz pozwanego usługi została uiszczona jedynie częściowo.

W ocenie Sądu Rejonowego powód nie sprostował obowiązku z art. 6 kc tzn. nie wykazał w toku procesu, iż przysługuje mu wobec pozwanego roszczenie objęte żądaniem pozwu. Prezentowane przez powoda twierdzenia pozostają bowiem wewnątrz sprzeczne i

nieprecyzyjne, a przedłożone przez niego dokumenty mają charakter wybiórczy i nie pozwalają na pozytywne zweryfikowanie prawdziwości jego twierdzeń ani na pełne odtworzenie stanu faktycznego niniejszej sprawy. Z poczynionych przez Sąd ustaleń wynika, iż pozwany zlecił powodowi dokonanie naprawy stanowiącego jego własność samochodu uszkodzonego w wyniku wypadku z dnia 11 listopada 2011r., a do rozliczenia za przeprowadzoną naprawę miało dojść bezgotówkowo. W upoważnieniu z dnia 17 listopada 2011r. pozwany upoważnił (...) S.A. (likwidatora szkody) na podstawie art. 921¹ kc do wypłaty na rzecz powoda należnego mu odszkodowania w ramach w/w szkody. Powód podnosił, iż umowa została przez niego wykonana w prawidłowy sposób, a pozwany otrzymał informację o zaległościach finansowych. Pozwany zakwestionował prawdziwość faktury VAT nr (...) z dnia 29 listopada 2011r. opiewającej na kwotę 5.474,02zł jaką powód miał obciążyć go z tytułu rzeczony naprawy. Pozwany podniósł, iż nigdy nie doręczono mu faktury. Z przedłożonych przez powoda dokumentów ostatecznie nie wynika, czy wspomniany zakład ubezpieczeń wypłacił mu jakąkolwiek kwotę tytułem odszkodowania z w/w tytułu i w jakiej wysokości oraz jaką kwotę uiścił na jego rzecz z tytułu naprawy pozwany. Powód nie wykazał, iż na pozwanym ciąży obowiązek zapłaty kwoty objętej żądaniem pozwu. Niezależnie od powyższego pozwany nie wykazał dochodzonego roszczenia co do wysokości

Wskazując na treść przepisów art. 750 kc, art. 734 § 1 kc i art. 735 § 1 i 2 kc, Sąd I instancji stwierdził, że składając zlecenie naprawy strony umówiły się co do wysokości wynagrodzenia powoda jedynie w ten sposób, iż powód w ramach wynagrodzenia za wykonaną naprawę będzie upoważniony do odbioru odszkodowania należnego pozwanemu od ubezpieczyciela. Tego rodzaju sytuacja jest jedną z typowych, w rezultacie której właściciele uszkodzonych pojazdów zlecają ich naprawę jednocześnie cedując na podmioty dokonujące naprawy kwestie dotyczące ustalenia i wypłaty odszkodowania od ubezpieczyciela. Powyższe nie zwalnia jednak usługodawcy z zachowania należytej staranności w ustalaniu i dokumentowaniu szkody, a także jej należytej wyceny.

Nadto w ocenie Sądu Rejonowego powód nie udowodnił roszczenia co do zasady. Zgodnie z ustaleniami poczynionymi przy zleceniu naprawy powód miał wykonać usługę, zaś zapłatę miał uzyskać u ubezpieczyciela. Pozwany przelał na niego przysługujące mu roszczenia, zaś powód nie zaoferował w toku procesu żadnego dowodu pozwalającego ustalić czy i w jakim zakresie skorzystał z przysługującego mu wobec ubezpieczyciela roszczenia. Powód nie udowodnił w szczególności, aby ubezpieczyciel odmówił pokrycia kosztów naprawy w jakimkolwiek zakresie. Podkreślić w tym miejscu należy, iż wspomniane upoważnienie z dnia 17 listopada 2011r. nie zawiera uregulowania potencjalnej sytuacji, w której rzeczywiste koszty naprawy przekraczają wysokość przyznanego przez ubezpieczyciela odszkodowania. Niezależnie od powyższego powód nie udowodnił roszczenia co do wysokości przedłożone przez niego dokumenty mają charakter wybiórczy i nie pozwalają ustalić jak przebiegały wzajemne rozliczenia stron. Na okoliczność tę powód przedłożył jedynie wspomnianą już fakturę VAT nr (...) z dnia 29 listopada 2011r. opiewającą na kwotę 5.474,02zł brutto, zlecenie płatne (...) (...) z dnia 17 listopada 2011r., dokument zatytułowany „(...)”, wezwanie do zapłaty kwoty 3.519,23zł z dnia 13 czerwca 2012r. wystosowane do pozwanego oraz kosztorys naprawy nr (...) z dnia 29 listopada 2011r. Z wystawienia dokumentów nie wynika jednak, że powodowi przysługują wobec pozwanego jakiegokolwiek roszczenia. Powód nie zaoferował żadnych środków dowodowych pozwalających na weryfikację prawidłowości wystawionej faktury oraz dokumentu zatytułowanego „rozzrachunki na dzień 2013-07-31”. Wątpliwości budzą również kolejne kwoty wskazywane przez powoda jako obciążające pozwanego - faktura opiewa na kwotę 5.474,02zł, wezwanie do zapłaty z 13 czerwca 2012r. opiewało na 3.519,23zł (k. 17), by ostatecznie domagać się od pozwanego 540,75zł (k. 16). Pozwany w toku procesu zakwestionował twierdzenia pozwu oraz dołączone do niego dokumenty prywatne, w konsekwencji czego to powód winien był zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu udowodnić wspomnianą okoliczność - czemu w toku procesu nie sprostował.

W konsekwencji powyższego Sąd I instancji oddalił powództwo.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, który zaskarżył go w całości. Apelujący zarzucił przy tym Sądowi I instancji:

1) naruszenie przepisów postępowania tj.:

- art. 233 § 1 kpc w związku z art. 227 kpc w związku z art. 6 kc poprzez swobodną ocenę materiału dowodowego i przyjęcie, iż powód nie wykazał zasadności swojego roszczenia, że strony nie określiły zasad zapłaty przez pozwanego wynagrodzenia za naprawę oraz że faktura VAT oraz dokument zlecenia nie stanowią wystarczającego potwierdzenia ustalonych przez strony warunków zapłaty wynagrodzenia;

- art. 227 kpc w związku z art. 229 kpc i art. 230 kpc poprzez sprzeczność ustaleń Sądu z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego, które to naruszenie miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy a to poprzez uznanie za niesporne między stronami, że doszło do naprawy pojazdu ze strony powoda i jego odbioru przez pozwanego, przy jednoczesnym uznaniu, iż powód nie posiada względem pozwanego roszczenia o wynagrodzenie z tego tytułu;

- art. 227 kpc w związku z art. 233 § 1 kpc poprzez sprzeczność ustaleń Sądu z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego, które to naruszenie miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy a to poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie za spójne i logiczne zeznań pozwanego, która wbrew adnotacji na dokumentach załączonych do pozwu, iż koszty naprawy zostaną pokryte przez ubezpieczyciela po ustaleniu odpowiedzialności ubezpieczyciela, twierdził, iż strony nie dokonały ustaleń co do zasad płatności wynagrodzenia za wykonaną naprawę i nie musiał on znać wartości wykonanej usługi pomimo faktu, iż dokonano na jego rzecz częściowych wpłat co wynikało z załączonych do pozwu dokumentów;

2) naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

- art. 750 kc w związku z art. 734 kc w związku z art. 735 kc poprzez przyjęcie, iż między stronami nie istniała umowa o charakterze odpłatnym pomimo złożenia w tym zakresie dokumentów przez powoda w tym podpisanego przez pozwanego dokumentu zlecenia;

- art. 921¹ kc przez przyjęcie, iż poprzez przekaz doszło do zawarcia umowy między powodem a ubezpieczycielem oraz iż w drodze przekazu dochodzi do przelewu wierzytelności na powoda.

W związku z powyższymi zarzutami powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 540,75zł wraz z odsetkami ustawowymi, liczonymi za okres od dnia 14 grudnia 2011r. do dnia zapłaty; zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów sądowych za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przewidzianych; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów.

Sąd Okręgowy zważył co następuje (art. 505¹³ § 2 kpc):

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że Sąd I instancji błędnie uznał, na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, że powód w toku procesu nie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanego roszczenie o zapłatę kwoty 540,75zł tytułem wynagrodzenia za naprawę pojazdu należącego do pozwanego. Analiza zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wskazuje, że strony zawarły umowę, na podstawie której pozwany P. A. zlecił powodowi (...) Sp. z o.o. naprawę pojazdu S. (...) o nr rejestracyjnym (...) (k. 8). Naprawa miała być wykonana w ramach ubezpieczenia (...) w związku ze szkodą nr PL (...). Nie może budzić przy tym żadnych wątpliwości, że zobowiązanym do zapłaty wynagrodzenia za wykonanie naprawy był pozwany, skoro to on zlecał wykonanie usługi (art. 750 kc w związku z art. 735 § 1 i 2 kc). Jak trafnie wskazał Sąd I instancji, pozwany jednocześnie, na podstawie art. 921⁽¹⁾ kc upoważnił ubezpieczyciela (...) SA do wypłaty odszkodowania z umowy ubezpieczenia (...) bezpośrednio na rzecz zakładu naprawczego – powoda (k. 15). Wbrew stanowisku Sądu Rejonowego, w/ w upoważnienia wystawionego przez pozwanego nie można utożsamiać z zawarciem umowy cesji wierzytelności

przysługującej pozwanemu względem ubezpieczyciela w związku z likwidacją wskazanej szkody w przedmiotowym pojeździe, dzięki czemu powód (zakład naprawczy) byłby uprawniony do dochodzenia zapłaty wynagrodzenia za naprawę pojazdu od ubezpieczyciela (art. 509 § 1 i 2 kc). Wyraźne powołanie się w treści wskazanego upoważnienia na przepis art. 921⁽¹⁾ kc wskazuje, że należy je zakwalifikować jako tzw. przekaz. Pozwany (przekazujący) polecił swojemu ubezpieczycielowi (przekazany) spełnienie świadczenia wynikającego z wiążącej go z ubezpieczycielem umowy ubezpieczenia (...) na rzecz powoda (odbiorca przekazu), wobec którego pozwany był zobowiązany do zapłaty wynagrodzenia za wykonanie naprawy. Powyższe powoduje, że zobowiązanym do zapłaty wynagrodzenia za naprawę pojazdu – w zakresie w jakim nie zostało ono uiszczone przez ubezpieczyciela (...) SA – przekazanego) – był pozwany P. A., który osobiście, w swoim imieniu, zlecił powodowi naprawę pojazdu. Okoliczności tej nie zmienia to, że pozwany był przekonany, iż podpisując w/w upoważnienie, dojdzie do tzw. „bezgotówkowej naprawy”, a zakład naprawczy będzie w całości rozliczał się z ubezpieczycielem. Z uwagi na wyraźną treść oświadczenia woli pozwanego, brak jest jakichkolwiek podstaw aby przyznawać mu inne znaczenie. Zdaniem Sądu II instancji uznać zatem należało, że skoro pozwany nie kwestionował podpisania zlecenia (k. 8) oraz upoważnienia (przekazu – k. 15), a co więcej potwierdził to podczas rozprawy (k. 48) oraz, że uszkodzony pojazd został naprawiony a pozwany go odebrał (okoliczności bezsporne), to roszczenie zgłoszone w pozwie zostało wykazane co do zasady.

W dalszej kolejności stwierdzić należy, że w ocenie Sądu Okręgowego nie sposób zgodzić się z Sądem I instancji co do tego, że powód nie zdołał wykazać wysokości swojego roszczenia. Według tego Sądu, przedstawione przez niego dokumenty obrazują sytuację w sposób wybiórczy i nie pozwalają na ustalenie przebiegu wzajemnych rozliczeń stron. Tego stanowiska nie sposób jednak podzielić. Celem wykazania wysokości dochodzonego roszczenia powód przedłożył fakturę VAT nr (...) z dnia 29 listopada 2011r. opiewającą na kwotę 5.474,02zł brutto, zlecenie płatne (...)/(...) z dnia 17 listopada 2011r., dokument zatytułowany „(...)”, wezwanie do zapłaty kwoty 3.519,23zł z dnia 13 czerwca 2012r. wystosowane do pozwanego oraz kosztorys naprawy nr (...) z dnia 29 listopada 2011r. O ile faktura VAT nie jest samodzielnym dowodem uzasadniającym roszczenie, to jednak jako dokument prywatny (art. 245 kpc), może ona wskazywać na zawarcie przez strony umowy oraz wysokość świadczenia, tym bardziej jeżeli jest jednym z dowodów źródłowych wskazujących na dokonanie danej operacji gospodarczej. W oparciu o treść faktury VAT sąd może samodzielnie lub z uwzględnieniem innych dowodów ustalić treść stosunku prawnego łączącego strony, a w konsekwencji mający znaczenie dla ustalenia istnienia i rozmiaru wierzytelności wynikającej z tego stosunku prawnego (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2015r., sygn. V CSK 312/14, publ. LEX nr 1712826; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 9 stycznia 2014r., sygn. I ACa 622/13, publ. LEX nr 1425358; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 31 stycznia 2013r., sygn. I ACa 720/12, publ. LEX nr 1289358). Nie budzi żadnych wątpliwości, że powód dokonał, na zlecenie pozwanego, naprawy jego pojazdu marki S. (...) za co należy mu się odpowiednie wynagrodzenie. W treści w/w faktury VAT z dnia 29 listopada 2011r. powód wskazał, że dotyczy ona wykonania zlecenia nr (...)/(...). Z kolei w treści tegoż zlecenia wskazano nr szkody podlegającej likwidacji w ramach ubezpieczenia (...) (PL (...)), który jest tożsamy z numerem szkody wskazanym m.in. w kalkulacji naprawy nr (...) sporządzonej przez powoda (k. 9), mającej wskazywać prognozowane koszty naprawy przedmiotowego pojazdu. Co prawda kalkulowany koszt naprawy (5.536,08zł) różni się od ostatecznego kosztu naprawy wynikającego z faktury (5.474,02zł), jednak różnica ta jest nieznaczna (na korzyść pozwanego) i nie może ona przesądzać, że powodowi nie należało się wynagrodzenie w wysokości wynikającej z w/w faktury, skoro koszt wskazany w kalkulacji był jedynie kosztem prognozowanym. Zdaniem Sądu II instancji okoliczność, że pozwany otrzymał fakturę dopiero wraz z odpisem pozwu, nie może przesądzać o niezasadności powództwa, tym bardziej, iż w toku postępowania nie kwestionował on ani faktu dokonania naprawy, ani jej zakresu. Nadto wskazać należy, że analiza pozostałych dokumentów w postaci wezwania do zapłaty z dnia 13 czerwca 2012r., odcinka A z dnia 19 grudnia 2012r. oraz rozrachunku na dzień 31 lipca 2013r., wbrew twierdzeniom Sądu I instancji, pozwala na ustalenie, że powodowi należy się kwota dochodzona pozwem, mimo tego że jest ona inna niż kwoty wskazane na fakturze i w w/w wezwaniu do zapłaty. Jak już wskazano powyżej, powód zdołał wykazać, że należało mu się wynagrodzenie w wysokości wskazanej na fakturze (5.474,02zł), a zatem skoro mógł się domagać od pozwanego zapłaty tejże kwoty, to tym bardziej mógł żądać zapłaty jej części. Z przedłożonych przez powoda dokumentów (k. 16 i 17) wynika z kolei, że tytułem wynagrodzenia za naprawę pojazdu na jego konto dokonano dwóch wpłat, tj. w dniu 2 grudnia 2011r. kwoty 2.004,02zł i w dniu 13 września 2012r. kwoty 2.929,25zł. Zsumowanie tych kwot (2.004,02zł + 2.929,25zł = 4.933,27zł) i następnie

odjęcie od kwoty wynikającej z faktury VAT, daje właśnie kwotę dochodzoną pozwem (5.474,02zł – 4.933,27zł = 540,75zł). W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z zasadami rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 kc w związku z art. 232 kpc), to na pozwanym spoczywał obowiązek wykazania, że cała kwota wynikająca z wystawionej faktury VAT została zaspokojona przez ubezpieczyciela w ramach przekazu (art. 921⁽⁽¹⁾⁾ kc). Temu obowiązkowi pozwany nie sprostał, zatem uznać należało, że kwota 540,75zł podlegała zasądzeniu na rzecz powoda.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 kpc zmienił zaskarżony orzekając jak w pkt. I wyroku. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 540,75zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 stycznia 2013r. do dnia zapłaty (pkt I. 1 wyroku). Podstawą rozstrzygnięcia w zakresie odsetek ustawowych był przepis art. 481 § 1 kc. Powód wezwał pozwanego do zapłaty pismem zatytułowanym (...), które zostało nadane w dniu 27 grudnia 2012r. Brak jest co prawda dowodu doręczenia tego pisma pozwanemu, jednak mając na uwadze datę jego wysłania, można posługując się domniemaniem faktycznym przyjąć, że zostało doręczone adresatowi w dniu 2 stycznia 2013r. (tj. po upływie 7 dni). Ponieważ w wezwaniu nie określono terminu płatności, należy uznać, że świadczenie winno zostać spełnione przez pozwanego natychmiast po wezwaniu (art. 455 kc). Za okres wcześniejszy odsetki te się nie należą, wobec czego powództwo w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu (pkt I. 2 wyroku).

Konsekwencją powyższego rozstrzygnięcia było obciążenie pozwanego kosztami postępowania w całości, na podstawie art. 100 zdania drugiego kpc, albowiem powód uległ jedynie w niewielkiej części swojego żądania (tylko co do części roszczenia odsetkowego). Z uwagi na to Sąd II instancji zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 227zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt I. 3 wyroku), na którą składały się uiszczona opłata sądowa od pozwu (30zł), wynagrodzenie pełnomocnika (180zł - § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz.U. 2013r. poz. 461 t.j.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17zł).

W pozostałym zakresie, tj. co do części roszczenia odsetkowego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc, apelację powoda oddalił jako bezzasadną (pkt II wyroku).

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd II instancji orzekł na podstawie art. 100 zdania drugiego kpc, obciążając nimi w całości pozwanego, albowiem powód uległ jedynie w niewielkiej części swojego żądania (tylko co do części roszczenia odsetkowego). Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 120zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego (pkt III wyroku), na którą składały się uiszczona opłata sądowa od apelacji (30zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika (90zł - §2, §6 pkt 2 w związku z § 13 ust. 1 pkt 1 w/w rozporządzenia).

SSO M. Wysocki